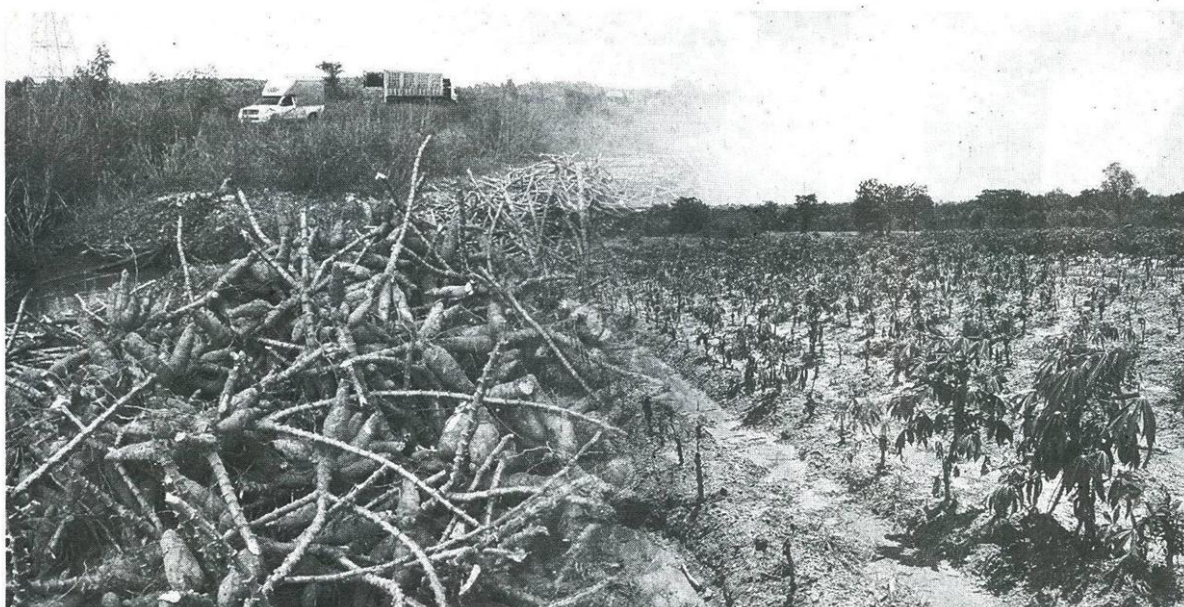

ชาวไร่มันขอปัจจัยการผลิต แก้ราคาตกต่ำลดปัญหาเหลื่อมล้ำในโคราช

ปัญหาความเหลื่อมล้ำของประชาชนในชาติ โดยเฉพาะรายได้ของเกษตรกรชาวไร่มัน ชาวนากับพ่อค้าคนกลาง และชนชั้นกลาง จะเป็นปัญหาใหญ่ของคนไทยที่แก้กันไม่จบไม่สิ้น ตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 ปี 2504 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันไม่ได้ทำให้เกษตรกรชาวไทยลืมตาอ้าปากได้เลย

โดยเฉพาะเมืองย่าโม จ.นครราชสีมา ถือเป็นพื้นที่ที่มีการปลูกมันสำปะหลังมากที่สุดในประเทศ รวมประมาณ 1.9 ล้านไร่ และทุกปีจะมีเกษตรกรชาวไร่มันสำปะหลังออกมาเดินขบวนประท้วง เพื่อเรียกร้องรัฐบาลให้ปรับราคามันสำปะหลังให้สูงขึ้น เนื่องจากราคาที่กำหนดตามกลไกตลาดนั้นหากขายไปขาดทุนแน่นอน เพราะไม่คุ้มกับต้นทุนที่จ่ายไปตกไร่ละประมาณ 5,000 บาท และหากราคามันสำปะหลังออกมาไม่ถึงตันละ 3,000 บาท เกษตรกรก็จะต้องกัดหัวมันสำปะหลังกินแทนข้าวอย่างแน่นอน

ซึ่งรัฐบาลชุดที่แล้วหวังจะเอาใจเกษตรกรชาวไร่มันสำปะหลังด้วยการจัดโครงการจำนำมันสำปะหลังที่ กิโลกรัมละ 2.50 บาท แต่ปรากฏว่าเกษตรกรออกมาคัดค้าน เพราะราคาก็ยังขาดทุน เนื่องจากราคาที่ควร

เป็นจริงอยู่ที่ 2.75 บาท แต่จนแล้วจนรอดมาตรการของรัฐบาลที่หวังช่วยชาวไร่มัน กลับเป็นการเอาผลประโยชน์ไปให้แก่บรรดาพ่อค้า เจ้าของลานมัน ที่จะได้ส่วนต่างมากมายจากเปอร์เซ็นต์แบ่งในหัวมัน

ปีนี้ “ธีรชาติ เสงี่ยมระโท” เลขาธิการสมาคมชาวไร่มันสำปะหลังภาคอีสาน ที่เคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ชาวไร่มันเมืองย่าโม โดยเฉพาะเรื่องราคามันสำปะหลังมาอย่างต่อเนื่อง และเขาเองก็เป็นเกษตรกรปลูกมันสำปะหลังพื้นที่กว่า 40 ไร่มาตลอด เลยเสนอต่อคณะรักษาความสงบแห่งชาติ หรือ คสช. เพื่อหวังให้คสช.ประกาศเป็นนโยบายจะได้ช่วยเหลือชาวไร่มันสำปะหลังได้ถูกจุดและตรงวัตถุประสงค์ว่า ทางสมาคมชาวไร่มันสำปะหลังภาคอีสานและสมาพันธ์ชาวไร่มันสำปะหลังแห่งประเทศไทย ได้หารือกันและเตรียมเสนอมาตรการเฉพาะหน้าให้ทางคสช.ช่วยเหลือ โดยอยากจะให้เข้ามาสนับสนุนเรื่องปัจจัยการผลิตให้แก่เกษตรกร เพื่อต้องการให้ต้นทุนการผลิตลดลง โดยอยากจะให้สนับสนุนกิโลกรัมละ 50 สตางค์ หรือตันละ 500 บาท โดยตั้งเพดานไว้ที่ครอบครัวละไม่เกิน 120 ตัน ใครมี 50 ตันก็ช่วยไป 50 แต่ใครมี 150 ตัน

ก็จะช่วยได้ไม่เกิน 120 ตัน โดยจะสนับสนุนปัจจัยการผลิตตามรายชื่อเกษตรกรที่ได้ขึ้นทะเบียนเอาไว้กับสำนักงานเกษตรแต่ละจังหวัด

ส่วนเรื่องที่ 2 อยากจะให้คสช.ดูแลสนับสนุนเรื่อง เกษตรกรที่รวมกลุ่มเพื่ออยากจะทำปุ๋ยหมักสำหรับใช้เองอย่างเช่นหมักเส้น เพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตเนื่องจากเกษตรกรที่ปลูกมันสำปะหลังน้อย หากเก็บผลผลิตแล้วนำไปขายโรงงานจะไม่คุ้มทุน แต่หากมีการรวมกลุ่มกันเพื่อแปรรูปและนำไปจำหน่ายจะได้ราคาดีกว่า

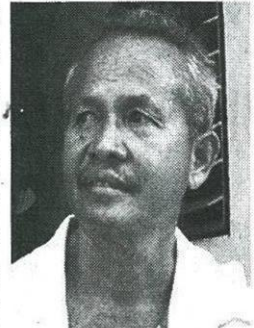
ส่วนมาตรการระยะยาว อยากให้คสช.กำหนดนโยบายให้ประเทศไทยใช้มันสำปะหลังมากขึ้น โดยเฉพาะการเอาไปผลิตเอทานอลเพื่อให้ประชาชนใช้ เพราะทุกวันนี้มีการใช้มันสำปะหลังไปทำเอทานอลน้อย แต่จะไปใช้กากน้ำตาลมากกว่า ทั้งที่กากน้ำตาลคือของเหลือจากกระบวนการผลิตน้ำตาล โรงงานได้เงินจากการขายน้ำตาลไปแล้ว ส่วนกากนั้นคือสิ่งที่ไม่ต้องการแต่รัฐกลับไปสนับสนุนให้นำมาใช้ในการผลิตเอทานอลอีก จึงได้ประโยชน์สองต่อและหากมีการสนับสนุนเรื่องเอทานอลสำปะหลังไปผลิตเอทานอลจะทำให้เกษตรกรปลูกมันสำปะหลังมีอนาคตมากขึ้น ราคามันสำปะหลังก็จะดีขึ้นเองตามกลไกตลาด รัฐไม่ต้องเข้ามาแก้ปัญหาเป็นรายปี

โดยอยากให้มีมันสำปะหลังเข้าไปมีส่วนในการผลิตเอทานอลที่ 40 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก 60 เปอร์เซ็นต์ให้ไปใช้กากน้ำตาลเพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหากับเกษตรกรผู้ปลูกอ้อยอีกทอดหนึ่ง ถือเป็นการช่วยเหลือกันระยะยาว นอกจากนี้ยังขอเสนอสุดท้าย ที่จะแก้ปัญหาอย่างยั่งยืนที่สุดคืออยากให้รัฐนำเอาเรื่อง พ.ร.บ.กองทุนมันสำปะหลังขึ้นมาพิจารณาอีกครั้ง โดยทางสมาคมและสมาพันธ์ได้เคยเสนอเอาไว้เมื่อรัฐบาลที่ผ่านมาแต่ยังไม่ได้รับความสนใจ

“หากคสช.ช่วยเหลือเราอย่างที่เสนอมานี้ได้ จะเป็นการแก้ปัญหาระยะสั้นและระยะยาวให้แก่ชาวไร่มันสำปะหลังได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะภาคอีสานมีเกษตรกรปลูกมันสำปะหลังมากถึง 4.2 ล้านไร่ถือว่าสูงที่สุดในประเทศ และ จ.นครราชสีมา ปลูกมากถึง 1.9 ล้านไร่เกือบครึ่งหนึ่งของคนปลูกทั้งหมด แต่ทุกปีกลับมามีปัญหาตลอด หากสามารถมี พ.ร.บ.มันสำปะหลังอย่างเป็นรูปธรรม ปัญหาทุกอย่างก็จะหมดไปทันที เกษตรกรก็จะทำอาชีพกันได้อย่างสบายใจ” ธีระชาติ กล่าว

นอกจากนั้น “วีระพล โสกา” เกษตรกรจาก

อ.หนองกี่ จ.บุรีรัมย์ ที่เป็นทั้งเกษตรกร ทำไร่นา ปลูกมัน เลี้ยงหมูและเป็นแกนนำเกษตรกรในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องกับรัฐบาลในการเพิ่มราคาผลผลิตให้แก่เกษตรกรมาอย่างยาวนานกว่า 20 ปีเช่นกัน ได้เสนอแนะวิธีการลดความเหลื่อมล้ำของเกษตรกรกับนายทุนว่า ราคาส่งของปัญหาผู้บริหรจะต้องมองไปที่รายได้ของเกษตรกรเป็นหลัก เพราะทุกวันนี้ เกษตรกรทำการเกษตรทุกอย่างต้องมีต้นทุน พอลงทุนไปแล้วได้ผลผลิตมา แต่พอเอาไปขายกลับไม่ได้กำไร บางครั้งขาดทุนด้วยซ้ำ เพราะราคาที่ถูกลงกำหนดโดยรัฐและพ่อค้า เป็นราคาที่เกษตรกรไม่สามารถขายแล้วมีรายได้ส่วนเกินมาเพื่อใช้จ่ายในชีวิต แต่จำเป็นต้องขายสินค้าเพราะไม่มีทางเลือก

ธีระชาติ เสยกระโทก

โดยปัญหานี้ต้องมองไปที่ต้นตอของปัญหาคือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่กำหนดเอาไว้ให้ราคาสินค้าและผลผลิตทางการเกษตรต่ำ โดยไม่คำนึงถึงต้นทุนที่แท้จริง เพื่อเปิดโอกาสให้ภาคผลผลิตอื่นทั้งอุตสาหกรรมและบริการเติบโต ทั้งที่บอกป่าวๆ ว่า เกษตรกรคือกระดูกสันหลังของชาติ แต่กลับไม่ส่งเสริมอาชีพเกษตรกรให้ล้มตาอำปากได้ กลับหันไปให้ความสำคัญกับอาชีพด้านส่งเสริมอุตสาหกรรมและภาคบริการมากกว่า เมื่ออุตสาหกรรมและบริการเติบโต ก็โตแบบไม่หยุด ทำให้ภาคเกษตรไม่ได้รับการส่งเสริม จนต้องง้อเปลี่ยนเสีย

ส่วนวิธีการแก้ไขปัญหานี้ “วีระพล” บอกว่า ต้องจัดการเรื่องรายได้ภาคเกษตรกร ซึ่งถือเป็นเรื่องยาก เพราะเสียงของเกษตรกรไม่ค่อยส่งไปถึงผู้บริหารประเทศ ยกตัวอย่างล่าสุด เรื่องต้นทุนการผลิต ธนากรเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไปบอกกับคสช.ว่า ต้นทุนการผลิตของเกษตรกรตกแค่ไร่ละ 4,000 บาทเท่านั้น ทั้งที่ความเป็นจริง ชาวนาบอกการผลิต

ต่อไร่มีต้นทุนสูงถึง 6,000-7,000 บาท ซึ่งมองเห็นชัดเจนว่า คนมีอำนาจนำเสนอข้อมูลที่เป็นเท็จ ทำให้ผู้ที่เข้ามาแก้ไขปัญหามีข้อมูลที่ไม่เป็นจริง แถมคสช.มาบอกให้เกษตรกรลดต้นทุนการผลิตลงอีกให้ได้ไร่ละ 500 บาท ซึ่งพอออกแบบนี้เท่ากับเป็นการผลักให้แรงงานภาคเกษตรตกงานไม่มีคนจ้าง ก็ต้องเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมเช่นเคย

วีระพล ยังบอกอีกว่า สิ่งทีคสช.จะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เพื่อให้ชาวนาสามารถมีเงินใช้ในฤดูการผลิต

วีระพล โสกา

นี่ คือแก้ไขปัญหาเรื่องหนี้สินก่อนให้เขายืมได้ด้วยลำแข้งตัวเอง ด้วยการมีเงินสดในมือ สามารถเอามาใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้ เพราะเงินที่ได้รับจากโครงการจำนำข้าว ชาวนาต้องเอาไปใช้หนี้พ่อค้าเงินกู้ที่ไปหยิบยืมมาก่อนหน้านี้ ตอนที่รอเงินจำนำข้าว พอได้เงินมาก็ต้องเอาไปใช้หนี้เขา จากนั้นเงินที่เหลือก็ต้องมาลงทุนซื้อปุ๋ย ซื้อพันธุ์ข้าว ซื้อยาฆ่าแมลง จ้างแรงงานปักดำทำนา ทำให้เงินหมด พอเงินหมดก็ไปกู้ยืมอีกเป็นหนี้ซ้ำซาก หมุนเวียนไม่จบสิ้น พอได้ข้าวไปขายก็เอามาใช้หนี้ และหาราคาข้าวปีนี้ไม่ดี ก็ไม่มีเงินพอใช้หนี้เขา

“เบื้องต้น คสช.ต้องเรียกบรรดานายทุนเงินกู้รายวันต่างๆ มาขึ้นทะเบียนและแจ้งว่ามีลูกหนี้กี่ราย เพื่อจะได้รู้ยอดและวงเงิน แล้วนำมาประนอมหนี้ หากใครไม่มาขึ้นทะเบียน ก็แสดงว่าเขาไม่ต้องการได้เงินคืนและต้องออกคำสั่งไม่ให้บรรดานายทุนเงินกู้เหล่านี้ รีดไถ บีบบังคับ เก็บดอกเบี้ยสูงจากเกษตรกร เพราะหากยังตกอยู่ในวังวนเช่นนี้ทุกอย่างก็เหมือนเดิม ไม่มีทางแก้ไขปัญหาได้ รัฐบาลที่เกษตรกรยังไม่มีเงินสดในมือมากพอที่จะซื้ออยู่ซื้อกินได้ ปัญหาการเงิน โดยเอาที่ดินเอาทรัพย์สินไปค้ำประกันก็ยังคงเกิดขึ้นเหมือนเดิม” วีระพล กล่าว

นี่คือข้อเสนอแนะที่เกษตรกรและแกนนำเกษตรกรได้เสนอเอาไว้ เพื่อเป็นแนวทางให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหา ก่อนที่ผลผลิตจะออกมา โดยที่รัฐไม่มีการวางแผนซึ่งปัญหาความเดือดร้อนก็จะกลับไปอยู่ในวังวนเดิมเช่นเคย

● สุมาลี สุวรรณกร ●